

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Moji milí,

je před námi advent, doba přípravy na Kristovo narození. Nejlepší průvodkyní touto dobou je nám Ježíšova matka, Panna Maria. Sv. Bernard z Clairvaux říká, že „O Marii nikdy nebylo dosti řečeno – De Maria numquam satis“. Rád bych se proto i já přidal se svou „troškou do mlýna“.

V jiném článku v tomto našem zpravodaji si můžeme přečíst výklad Mariina titulu „Prostřednice všech milostí“. Vřele vám doporučuji si ho (třeba na pokračování) přečíst. V tomto úvodníku bych se proto rád krátce věnoval jejímu titulu „Spoluvykupitelka“.

Panna Maria má právo být oslavována tímto titulem ze dvou důvodů. Předně proto, že svým svobodným souhlasem umožnila Bohu, aby se stal člověkem. Její ANO má zásadní a nedozírný význam pro nás, lidi podrobené hříchu. Je „Jitřenkou, ohlašující narození Slunce Spravedlnosti.“ Zadruhé, je spoluvykupitelkou pro svoji účast na Ježíšově kříži. Vidíme ji stát pod křížem. Tím strašným divadlem není překvapena. Už při Ježíšově narození slyšela Simeona: „On je určen k pádu a povstání mnohých.... I tvou vlastní duši pronikne meč“. Dříve, než se vyslovila, bylo jí Bohem ukázáno, co všechno to její ANO bude obnášet. Simeon to svým proroctvím jen potvrzuje. Svým souhlasem zároveň Bohu Otci obětuje svého a Božího Syna – jak při andělově zvěstování, tak pod křížem (a během celého života). Proto je v určitém slova smyslu Ježíšova oběť i její vlastní oběť. Ježíšova oběť je samozřejmě objektivně, díky jeho božství, nekonečná. Mariina oběť z principu nekonečná být nemůže, přesto ji ale vyzýváme jako královnu mučedníků a všech svatých. Maria je od svého početí plná milosti. Její svatost přesahuje svatost všech svatých dohromady, a to včetně všech andělů.

Z obsahu

- Úvodní slovo
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Knihovna
- Pro děti
- Svatý Pier Giorgio Frassati
- Prostřednictví Panny Marie
- Bohoslužby o Vánocích

Bůh ukázal andělům, že stvoří lidstvo, že sám přijme lidskou přirozenost a tím pozvedne lidi nad anděly co se týká důstojnosti, ačkoli andělé jsou člověku nadřazeni svou přirozeností. Ukázal jim, že se stane člověkem tak, že přijme lidskou přirozenost od Panny Marie.

Ať už by lidstvo zhřešilo, nebo ne, Ježíš měl být vždy středem a důvodem všeho stvoření. Vtělení nezáviselo na hříchu. „Jen“ kvůli hříchu Adama přichází Ježíš také jako Vykupitel.

Stalo se to, že ďábel chtěl být tím, skrze něhož k lidstvu Věčné Slovo přijde. Když mu Bůh ukázal Marii, věděl, že bude navždy jen číslo dvě a že se Panně Marii ani zdaleka nepřiblíží. Kvůli tomu, a také když poznal, že tato dívka bude zároveň královnou všech andělů, nenáviděl svou vlastní přirozenost. Andělskou přirozenost, která je pro anděla v jistém smyslu totožná s posláním, pro které je Bůh stvořil, a proto nenáviděl sám sebe. Zdá se, že ďábel chtěl, aby Věčné Slovo přišlo k člověku nikoli tak, že by přijalo fyzickou přirozenost, kterou považoval za nedůstojně nízkou ve srovnání se svou andělskou, ale aby přišlo „duchovním způsobem“. To znamená, že Slovo by přišlo k lidstvu spojením s tímto andělem, Luciferem, a tímto způsobem by lidstvo bylo „osvíceno“. A tady je háček. Každý anděl je zároveň jediným svého vlastního druhu, takže pokud by se Věčné Slovo spojilo s konkrétním andělem, vůbec by se to netýkalo ostatních andělů, jen toho jednoho anděla. Ďábel by tak byl povýšen k důstojnosti, která by z něj učinila číslo jedna, s důstojností daleko přesahující všechny ostatní tvory, andělské i lidské – díky spojení s Věčným Slovem.

Tímto způsobem by Syn přišel k lidstvu jen duchovně, ne tělesně, prostřednictvím tohoto anděla, Lucifera – Světlohoše, a lidstvo by nebylo ve své důstojnosti povýšeno nad anděly. Jediný, kdo by z toho měl prospěch, by byl právě Lucifer.

Panna Maria je na místě, kde chtěl být on – v důvěrném spojení s Bohem, způsobem, který vše převyšuje. Maria je nad ním a je královnou všeho, kromě Boha, ale je dokonalým odrazem Boha. A to ďábel jako absolutní narcis nemůže snést.

Marie je ve všem s Bohem. Ďábel chtěl být tím, kdo bude s Bohem ve všem. Chtl být svým vlastním andělským způsobem Marií. Marii jako Spoluvykupitelku a Prostřednici všech milostí Lucifer považuje za facku, protože ona je s Bohem ve všech Jeho plánech, zcela sjednocená s Ním, neoddělitelná od svého Syna. To ona nám zprostředkovává Věčné Slovo, ona nám zprostředkovává veškerou milost.

Požehnaný advent!

Váš otec Karel

ZPRÁVY

■ Farní adventní rekolekce

V sobotu **13. prosince** dopoledne se koná farní adventní rekolekce. Začátek je v 9.00 hodin a konec kolem poledne – na závěr bude mše svatá. Hlídaní dětí je zajištěno. Rodiče, kteří mají o hlídání svých dětí během duchovní obnovy zájem, prosíme, aby se přihlásili předem v sakristii nebo u Lídy.

■ Poutní slavnost našeho kostela

Poutní slavnost našeho kostela oslavíme v pondělí **8. prosince** při mši svaté v 18.00 hodin. Po ní jste zváni na agapé. Přivítáme pomoc s přípravou pohoštění.

■ Jak jsi krásné, neviňátko

Ve čtvrtek **18. prosince** vystoupí ve farním sále Malá česká muzika Jiřího Pospíšila, folklorní soubor, který byl založen v Praze již v roce 1960.

V pořadu „Jak jsi krásné, neviňátko“ uslyšíme české koledy, písně a zvyky adventního i vánočního času, vypravování o vánočních obyčejích a zvycích našich prababiček a o tom, co z jejich časů se dodržuje ještě dnes...

O lidových písních se říká, že je v nich ukryta zkušenost celého lidského života. Co píseň, to pravda. Platí to i o písních vánočních? Ano, a nejenom to! V koledách je totiž také ukryta touha po lepším světě, touha po životě pod ochranou právě narozeného Dítěte – Ježíše. Jaké by to na světě mohlo a mělo být, kdybychom byli na sebe hodnější?

Přijďte si poslechnout a třeba i s námi zazpívat, pořad je pro celou rodinu. Tak tedy ve čtvrtek 18. prosince od 18.00 hodin. Vstupenky v ceně 290 Kč (senioři), 200 Kč (mládež) a 1 Kč (děti do 6 let) jsou už nyní k dostání v předprodeji na internetu v síti GoOut.

■ Svátost nemocných

V neděli **21. prosince** při všech mších svatých se bude konat udílení svátosti nemocných. Tuto svátost mohou přijmout nemocní a senioři. Je velmi vhodné se před přijetím svátosti nemocných také vyzpovídat.

■ Zpívání u jesliček

25. prosince. na Boží hod vánoční po mších od 7.00 a od 9.00 hodin budeme v kostele u betléma zpívat koledy. Srdečně zveme a těšíme se.

■ Silvestr na faře

Také letos opět srdečně zveme všechny farníky ve středu **31. prosince** po děkovné mši svaté od 17.00 hodin na silvestrovské posezení v kavárně. Uvítáme pomoc s organizací, zábavným programem, hudbou, zpěvem či pohoštěním. Zájemci, hlase se v sakristii nebo u Lídy.

■ Pouť do Filipova

Jako každý rok plánujeme odjezd v pondělí **12. ledna** ve 24.00 hodin od naší fary autobusem, návrat v úterý 13. ledna kolem 9. hodiny ráno.

■ Potvrzení o daru

Během měsíce ledna budeme vydávat potvrzení o vašich darech pro farnost. Mnohé dárce už máme v databázi z minulých let. Pokud si přejete potvrzení a víte, že vaše údaje nemáme, sdělte nám své jméno, adresu a také výši a datum daru a my vám potvrzení rádi vystavíme. Za všechny vaše dary srdečně děkujeme.

■ Červnový pobyt nejen seniorů a rodin s dětmi

Proběhne tentokrát v Teplicích v Čechách **od úterý 16. do neděle 21. června 2025**. Podrobnosti včas oznámíme. Plánujeme jako obvykle výlety, prohlídky zajímavých míst v okolí.

■ Bohoslužby o Vánocích

Věnujte, prosím, pozornost rozpisu vánočních bohoslužeb a také rozšířené možnosti přijmout svátost smíření před Vánocemi. Samozřejmě se zpovídá i běžně před mší svatou nebo i jindy podle dohody. Rádi také navštívíme vaše nemocné u vás doma. Stačí požádat a domluvit se na návštěvě.

Přeji vám všem požehnaný advent.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ POUŤ DO KLÁŠTERA V HÁJKU

23. září jsme se zúčastnili poutě do Františkánského kláštera v Hájků. Sešlo se nás šest farníků. U brány nás přivítal správce kláštera a následně nás provedl celým areálem. Prošli jsme ambity a pak navštívili Loretu, kde jsme se všichni pomodlili Anděl Páně. Vešli jsme do klášterní zahrady nádhernou branou a došli až k Božím hrobě.

Na pozemku klášterní zahrady se stále pracuje, sází se nové stromy od dárců a kácí staré nemocné stromy. V poledne jsme se rozloučili se správcem i klášteřem a pouť zakončili teplým čajem v blízké restauraci. Škoda, že se nás sešlo tak málo. Děkujeme Lídě, která nás bezpečně dovezla tam i zpět.

Jarmila

■ ■ PODZIMNÍ PRÁZDNINY V LITVÍNOVĚ

Jako každý rok jsme se i letos vydali s dětmi na podzimní prázdniny. Tentokrát jsme v sobotu dorazili do Janova v Litvínově, kde jsme strávili celkem pět dnů. Toto místo bylo velmi specifické svým charakterem. Většina domů totiž měla na zahradě minimálně jednoho sádrového trpaslíka, propracovanou halloweenskou výzdobu či huskyho jako hlídacího psa, někde jich měli dokonce až pět.

Prázdninami nás provázel nejen déšť a pravé podzimní počasí, ale také biblické zázraky, o kterých jsme si s dětmi každý večer povídali, přes den pak byla na programu týmová putovní hra. Připomněli jsme si starozákonní hořící keř a další zázraky, jako například proměnění vody ve víno na svatbě v Káni Galilejské, uzdravení slepého a zázrak rozmnožení chleba. Kromě putovních her jsme podnikli výlety, navštívili krásný kostel v Horním Jiřetíně, pořádali sportovní hry a věnovali se také kreativním činnostem, u kterých nás hřál krb na skautské základně, kde jsme byli ubytováni. Také jsme se po delší době navrátili k soutěži „Klokoty mají talent“ a mohli si navzájem představit nespočet obrázků, básniček a písniček, které děti samy či v menších skupinkách vytvořily. Naše putování jsme zakončili již tradičním vyhlášením putovní hry a po úklidu nás čekala už jen cesta zpět do Prahy, kde na nás čekali rodiče a naši blízcí.

Plakáty z některých „dušestrav“ si můžete prohlédnout na nástěnce v kostele spolu s fotkami. Věřím, že jsme si podzimky všichni užili. Za sebe můžu říct, že vedoucí a pomocníci se již těší na další společné akce, na kterých se s dětmi setkáme.

Bára

■ ■ PROHLÍDKA OLŠANSKÝCH HŘBITOVŮ

Ve středu 5. listopadu skupina seniorů naší farnosti navštívila hroby některých řádových bratrů a sester ve staré části Olšanských hřbitovů. Za doprovodu Otce Vladimíra jsme se postupně zastavili u společných hrobů a hrobek pražských dominikánů od sv. Jiljí, milosrdných bratří (bývalý kostel sv. Šimona a Judy Na Františku), františkánů minoritů od sv. Jakuba, bosých františkánů od Panny Marie Sněžné, piaristů od kostela sv. Kříže, stejně jako augustiniánů od sv. Tomáše a kněží pražské arcidiecéze a karlštejnské kapituly. Zastavili jsme se také u společných hrobů bratří a sester terciářů – františkánů a dominikánů. Zapálením svíček, modlitbou za zemřelé a stručnou informací o dřívějším a současném působení těchto řádů na území Prahy jsme uctili jejich památku.

Věříme, že jsme si všichni tábor užili, a moc se těšíme na další společnou akci s dětmi. První z nich nás čeká za chvíli. Bude to misijní pouť na Hrádek u Vlašimi a zanedlouho poté se společně vydáme na podzimní prázdniny.

JH

hrob augustiniánů

hrobka minoritů

■ ■ VEČER CHVAL

V sobotu večer na svátek svatě Cecílie a v předvečer svátku Ježíše Krista Krále se již podruhé konal Večer chval. Naše farní schola Kaloka připravila za doprovodu kytar, bicích a kláves pásmo písní, modliteb a chval, které nás duchovně přenesly k vnitřnímu usebrání a vděčnosti Pánu za uplynulý liturgický rok. V téměř rodinné pohodě tu zpívali mladí i staří a všichni jsme byli spojeni v jednom Duchu.

Moc děkuji za krásný duchovní zážitek a Kaloce přeji, aby hudbou i nadále obohacovala naše dětské mše svaté i páteční adorace. Těším se na další jarní Večer chval.

LB

Farní schola Kaloka

Autoportrét malého Oktaviana, který si po skočení večera přišel vyzkoušet bicí.

■ ■ ŘEHOLNÍ SLIBY

V pátek 21. 11., na svátek Zasvěcení Panny Marie, složila Dominika Hadravová, řeholním jménem s. Marie Ráchel od Svatých Ran Kristových, dočasné řeholní sliby.

Nejprve trojím „Ano, chci“ vyjádřila svou touhu spojit s řeholními sliby s dačickým společenstvím bosých mnišek Řádu blahoslavené Panny Marie z hory Karmel, následovat Krista nerozděleným srdcem, žít v čistotě pro nebeské království, dobrovolně a celým srdcem milovat chudobu, přinášet obět poslušnosti a zasvětit se Bohu v samotě a v neustálé modlitbě za celou církev.

Poté složila do rukou převorky s. Marie Amaty od Bolestné Matky sliby chudoby, čistoty a poslušnosti, obdržela od ní profesní kříž a svůj slib stvrdila podpisem v profesní knize.

Jsem vděčná, že jsme mohli být s nejbližší rodinou této slavnosti přítomni. Po ročním postulátu a dvouletém noviciátu (a několikaleté kandidatuře) se mohla Dominika – Ráchel Kristu plně zasvětit tak, jak si přála a jak se cítí být povolána. Než bude skládat sliby věčné, bude tyto sliby ještě několikrát obnovovat, poprvé po třech letech.

Všem, kteří jste se za ni modlili a modlíte, děkujeme z celého srdce.

Jana Hadravová

■ ■ ■ KNIHOVNA

■ ■ ABIGAIL SHRIER – NEVRATNÉ POŠKOZENÍ

V roce 2024 vydalo nakladatelství Bourdon knihu s názvem *Nevratné poškození – Jak naše dcery propadají transgenderové mánii* od Abigail Shrier. Pro vznik této knihy sbírala autorka, která je investigativní novinářkou, po delší dobu materiály týkající se „epidemie“ tzv. genderové dysforie u dívek ve stáří zhruba od 12 do 20 let. V USA se totiž velmi zvýšil počet těch, které se najednou začaly hlásit k „trans“. Odborníci a školní instituce těmto děvčatům, která se z různých důvodů necítily dobře, nabídly podporu a snadnou možnost, jak se začít měnit na „transchlapce“.

Autorka hovořila s mnoha jejich rodiči, s odborníky, kteří na tuto problematiku mají různé názory, s mnoha „translidmi“, s dívkami, které se necítily být dívkami, a i s těmi, kteří po nějaké době začali své tranzice velmi litovat.

Kniha upozorňuje na šířící se trend rychle vyhovět a umožnit dívkám, které si přejí stát se chlapci, aby co nejdříve mohli nastoupit cestu tranzice, a to i přes odpor rodičů. Dále upozorňuje na nebezpečí internetu a internetových komunit, kde dívky mohou najít rady a seznámit se s různými transaktivisty. Zásadním problémem je totiž skutečnost, že mnoho terapeutů, odborníků a tzv. aktivistů místo hledání skutečné příčiny psychických potíží dospívajících dívek nabízí rovnou jako příčinu „genderovou dysforii“ a doporučí zahájení tranzice.

Autorka téma pojednala velmi důkladně; kromě příběhů rodin, které zasáhla transepidemie, popisuje také obvyklý průběh tranzice včetně situací, kdy se lékařům něco nepovede, nastoupí vedlejší účinky užívání hormonů a projeví se následky operací. Čtenáři se také dozvědí, co se děje, když si dívka uvědomí, že vlastně „trans“ být už nechce a hledá způsoby, jak najít cestu zpět. Jenže po užívání testosteronu a po operacích již není návratu a zůstávají jizvy i další nevratné změny. Když tedy dívka dospěje a uvědomí si své pomýlení, je již pozdě: navždy zůstane neplodná a s četnými obtížemi.

Celá kniha má být varováním před neuváženou tranzicí u nedospělých dívek. Připouští, že jsou lidé, kterým může tranzice pomoci, ale takových jedinců je velmi málo a je třeba to velmi dobře posoudit. Neuvážené rozhodnutí a zbrklá podpora dívek, které si usmyslely, že se chtějí stát chlapci, přináší jen trápení do budoucna, ale jakékoliv obtíže se tím rozhodně nevyřeší.

PJ

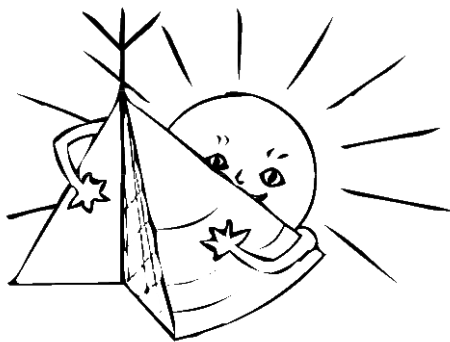
■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

jak jsem v minulém čísle slíbila, tentokrát na nás čeká další nově svatořečený, kterým je Pier Giorgio Frassati. V neděli 7. září ho spolu s Carlem Acutisem při mši svaté ve Vatikánu svatořečil papež Lev XIV.

Oba mají hodně společného, i když každý žil v jiné době, v jiném městě a úplně jinak.

Pier Giorgio Frassati se narodil v Turíně 6. dubna 1901. Piera i jeho sestru Lucianu rodiče vychovávali v poslušnosti, odříkání a ukázněnosti – prý podle vzoru Kryštofa Kolumba. O Pánu Ježíši dětem vyprávěla maminka, která byla malířkou. Tatínek vydával noviny a byl senátorem. I když náš Petr Jiří vyrůstal v zámožné rodině, už od dětství rád pomáhal chudým a nemocným. Když mu bylo 10 let, poprvé přijal Pána Ježíše v eucharistii a od té doby jej přijímal téměř denně. Ježíš se mu stal nejdůvěrnějším přítelem. Podle evangelia sv. Matouše (13,11) v něm objevil poklad: „Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole.“ Rád se také modlil růženec. Petr Jiří měl mnoho přátel a kamarádů, byl veselý. Šplhal s nimi do kopců, zdolával nejvyšší vrcholky Alp. Chtěl být co nejbliž Bohu – „Verso l'Alto!“ Aby ulehčil horníkům v jejich těžkém postavení, rozhodl se studovat hornictví. Svou

skromností a obětavostí se stal vzorem pro ostatní. Když mu bylo 24 let, nakazil se nevyhléditelnou tuberkulózou a brzy zemřel. Velké bolesti obětoval za obrácení rodičů. Na pohřeb přišly zástupy vděčných lidí a kamarádů. Tehdy jeho tatínek pochopil, jak moc syn miloval lidi a Ježíše, jak se staral o chudé a jak laskavé měl srdce. A uvěřil!

Také Petrovo tělo se po 56 letech od smrti našlo v hrobě v neporušeném stavu.

Papež, svatý Jan Pavel II., blahořečil Frassatiho roku 1990 a nazval ho „mužem osmi blahoslavenství“.

Děti, co myslíte, jak advent a Vánoce souvisí se svatým Pierem? Pomáhal, kde bylo potřeba, a rozdával kolem sebe radost pramenící z velké lásky k Pánu Ježíši. Advent a Vánoce jsou šancí si to taky vyzkoušet!

Pravidla pro jeho život:

- „Ježíš ve svatém přijímání ke mně přichází a já se mu odvděčuji alespoň tím skromným způsobem, že ho navštěvuji v nemocných a chudých.“ (Petr Jirí Frassati)
- „Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole.“ (Mt 13,44)
- „Verso l'Alto!“ znamená „směrem vzhůru“ – být blíž Bohu nejen tělem, ale i duší.

Přeji vám všem vydařený a požehnaný advent i radostné Vánoce.

Lída

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Zpívání dětí

V říjnu jsme zahájili společné nedělní zpívání dětí od 10 hodin. Postupně se přidávají další děti a společně trénujeme písně ze zpěvníku Hosana, roráty a další písničky, aby se děti mohly při bohoslužbách přidávat ke společnému zpěvu. Společný zpěv všech shromážděných je při bohoslužbách velmi důležitý, protože všechny přítomné posiluje při společném slavení. Proto i dětské hlásky jsou při bohoslužbě důležité. Máme mezi sebou rovněž šikovné malé muzikanty, a tak naše zpívání doprovázíme i na různé hudební nástroje.

Srdečně zveme na další setkání a společné zpívání. Scházíme se pravidelně v neděli v 10.00 hodin.

Pavla Jůzová a Petr Kopecký

■ Mikulášská nadílka

V pátek **5. prosince** od 17 hodin ve farním sále. Jako každý rok na začátku prosince se na vás těší Mikuláš s anděly a čertem. Společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky.

Před začátkem mohou rodiče odevzdat balíčky označené jménem dítěte do košů dole v suterénu.

■ Předvánoční zpověď' dětí

Přednostně **v pondělí 15., úterý 16. a ve středu 17. prosince** od 17.00 hodin hned po náboženství.

■ ■ PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI

Vážení rodiče, milé děti,

další letní prázdniny máme za sebou, a tak sepisuji přehled větších akcí, které nás čekají následující rok:

- **Jarní prázdniny** připadají na termín **21. 2. – 28. 2. 2026**. Pojedeme již tradičně do Rokytnice nad Jizerou.
- **Květnové svátky** tento rok vychází na pátky. Určitě bychom rádi s dětmi vyrazili na prodloužený víkendový výlet. Termín a místo včas upřesníme.
- **Letní tábor** bude letos o něco dříve, než je normálně zvykem. Pojedeme v termínu **od 18. 7. do 1. 8. 2026** na skautskou základnu Chlébská.
- Dále bychom rádi obnovili tradici únorového karnevalu i pro nejmenší farníky. S bližšími informacemi se ozve na nástěnkách.

V případě dotazů mě neváhejte kontaktovat na email dvorahana@seznam.cz, případně na nově založený email tabor@farnoststrasnice.cz.

Moc se těšíme na další společná dobrodružství a přejeme všem klidný školní rok.

Hanka Dvořáková

■ ■ **SVATÝ PIER GIORGIO FRASSATI – MUŽ OSMI BLAHOŠLAVENSTVÍ**

Uspořádání pobožnosti

1. Novéna se zahájí znamením kříže a modlitbou Otče náš a Zdravas.
2. Na každý den připadá jeden úryvek z Písma svatého a několik myšlenek z poselství sv. Frassatiho, po přečtení doporučujeme chvíli ticha k zamyšlení nad těmito texty.
3. Litanie k sv. Frassatimu.
4. Sláva Otci a následující modlitbu.

Pane Ježíši, dej nám odvahu stoupat k výšinám svatosti a unikat pokušením průměrnosti. Učiň nás schopnými toužit po nejvznešenějších věcech a s vytrvalostí Piera Giorgia radostně přijímat Tvé pozvání následovat Tě. Osvobod' nás od strachu z neúspěchu. Chceme být Tvými učedníky, proto Tě na jeho přímlovu prosíme o sílu, abychom vytrvali na cestě za Tebou.

Amen.

■ **1. den**

„Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské“ (Mt 5, 3)

*Pier Giorgio říká: „Víra, kterou jsem dostal ve svátosti křtu, mě ujišťuje: sám nezmůžeš nic, ale když Bůh bude středobodem každého tvého skutku, potom vždy dosáhneš svého cíle.“
(chvilě ticha)*

Modleme se: Otče chudobných, nauč nás pravé chudobě ducha, již uznáváme, že bez tebe nezmůžeme nic, ale s tebou vždy dosáhneme cíle naší víry – věčného života. Dej nám rozpoznat, že nebeské království je tou největší hodnotou, o kterou máme usilovat už tady a teď. Veď nás, abychom podle příkladu svatého Piera Giorgia Frassatiho ve svém životě upřednostňovali službu tobě a bližním před hledáním svého prospěchu, bohatství a světských marností. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

■ **2. den**

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“ (Mt 5, 4)

*Pier Giorgio říká: „Dokud mě víra bude posilovat, budu vždy veselý. Z duší katolíků musíme jednou a provždy vyhnat smutek. Utrpení je něco jiného než smutek, který je nejhorší ze všech chorob. Cíl, pro který jsme byli stvořeni, nám ukazuje cestu, která je posetá trním, ale není smutná. Navzdory tomu, že vede skrze utrpení, je radostnou cestou.“
(chvilě ticha)*

Modleme se: Otče, který jsi blízký plačícím, ukaž nám, jak čelit našim trápením a nevyhýbat se jim, nepředstírat, že neexistují. Daruj nám pravou lítost nad životem bez tebe, ne jen nad vlastními neúspěchy a selháními. Na přímlovu svatého Piera Giorgia vstup, Pane, do našich současných starostí, aby se tak naše duše mohla očistit slzami pokání a naplnit Božím pokojem. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

■ 3. den

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“ (Mt 5, 4)

*Pier Giorgio říká: „Násilím se rozsévá nenávist a potom sklízíme ovoce této setby. Láskou se do lidí zasévá pokoj. Ne pokoj světa, ale pravý pokoj, který nám může dát jedině víra v Ježíše Krista, která nás spojuje.“
(chvilé ticha)*

Modleme se: Otče, dárce pokoje, podle příkladu svatého Piera Giorgia se chceme naučit zříkat násilí a naslouchat druhým. Přetvoř naše srdce podle svého tichého a pokorného srdce, abychom věděli, kdy máme mlčet a důvěřovat dobrotě Tvého ducha, působícího v srdcích lidí. Nedovol, abychom tichost zaměnili se zbabělostí nebo mlčením, zejména tehdy, když jsme svědky nespravedlnosti a je naší povinností zastat se a promluvit. Provázej naše slova, abychom netoužili ukazovat svou obratnost a šikovnost v řeči, ale abychom toužili přivést druhé k dobru. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

■ 4. den

„Blahoslavení hladovějící a žíznící po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“
(Mt 5, 6)

*Pier Giorgio říká: „Ne ti, kteří trpí násilím, by se měli bát, ale ti, kteří ho způsobují. Když je s námi Bůh, nemusíme se ničeho bát.“
(chvilé ticha)*

Modleme se: Otče, původce a dárce spravedlnosti, pomoz nám hledat tvou spravedlnost, tvůj plán pro náš život a zároveň pro spásu světa, a tak nás přiveď ke společenství lásky, abychom mezi sebou žili jako bratři a sestry. Nedovol nám upadnout do strachu a duchovní lenivosti, ale podle vzoru svatého Piera Giorgia v nás rozněčuj neúnavný hlad po spravedlnosti. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

■ 5. den

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5, 7)

*Pier Giorgio říká: „Bez ohně Kristovy lásky, která postupně musí zničit náš egoismus, abychom tak byli citliví pro bolest druhých, nebudeme křesťany a už vůbec ne katolíky.“
(chvilé ticha)*

Modleme se: Milosrdný Otče, uč nás podle příkladu svatého Piera Giorgia více otvírat naše srdce těm, kteří jsou v nouzi, zejména chudým, nemocným a opuštěným. Kéž nám tvůj Duch připomíná skutky milosrdenství – konkrétní projevy křesťanské lásky, kterými můžeme pomáhat našim bližním osvobozovat se z jakéhokoliv druhu duchovní či tělesné bíd. Veď nás k rozšiřování tohoto milosrdenství nejen vůči našim přátelům, ale i vůči neznámým a těm, kteří nás nemají rádi. Spal v ohni své lásky náš egoismus a pomoz nám být odrazem přijatého Božího milosrdenství, zejména ve slovech a skutcích odpuštění. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

■ 6. den

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.“ (Mt 5, 8)

*Pier Giorgio říká: „Své srdce jsem nechal na vrcholcích hor a doufám, že ho opět získám toto léto, když vystoupím na Mont Blanc. Každým dnem jsem více zamilovaný do hor, a kdyby to dovolilo mé studium, celé dny bych trávil na horách kontemplací Boží velikosti.“
(chvíle ticha)*

Modleme se: Svatý Otče, veď nás cestou čistoty, protože jen ti, kteří mají čisté srdce, mohou spatřit tvou tvář a jsou schopni vidět tě i tam, kde tě jiní vůbec nevidí, protože vidí jenom sebe. Podle příkladu svatého Piera Giorgia pozdvihni naše srdce z prachu vnitřní zaslepenosti do výšin kontemplace tvé svatosti, abychom tě objevovali nejen v krásě stvořeného světa, ale také v každém člověku, a tak, fascinováni tebou, plněji uskutečňovali naše povolání k lásce. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

■ 7. den

„Blahoslavení ti, kteří šíří pokoj, neboť oni budou nazváni božími syny.“ (Mt 5, 9)

*Pier Giorgio říká: „Přeji ti všechno nejlepší. Jako tvůj skutečný přítel ti mohu přát jen jediné: Pokoj Pána ať je stále s tebou, neboť pokud budeš mít každý den pokoj, potom budeš opravdu bohatý.“
(chvíle ticha)*

Modleme se: Nebeský Otče, veď nás jako své syny a dcery k tvému pokoji, který nám dovolí dělit se o něho s druhými jako s našimi bratry a sestrami. Nauč nás podle příkladu svatého Piera Giorgia navzdory našim každodenním zápasům, trápením a těžkostem rozsevat pokoj ve slovech i ve skutcích uprostřed tohoto světa, který je plný nepokoje, a stávat se tak opravdovými Božími dětmi. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

■ 8. den

„Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.“ (Mt 5, 10)

*Pier Giorgio říká: „Žít bez víry, bez tohoto vzácného dědictví, jehož ochrana je naší povinností, bez hlásání pravdy v neustálých zápasech, to není život, ale jen přežívání. Naší povinností však není přežívat, ale žít. Když máme víru, která nás podpírá, máme naději, že se dostaneme do naší nebeské vlasti.“
(chvíle ticha)*

Modleme se: Otče pronásledovaných pro spravedlnost, uč nás podle příkladu svatého Piera Giorgia vždy odvážně se postavit na stranu tvé Božské pravdy a s pokorou a trpělivostí čelit nespravedlivým soudům o nás. Dej nám sílu odpovídat na tvé povolání následovat tě se všemi důsledky. Svou milostí nám pomáhej být věrnými do konce našeho života, abychom vždy plnili tvou vůli. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

■ 9. den

„Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit a pronásledovat a lživě proti vám mluvit kvůli mně. Radujte se a jásejte, neboť máte hojnou odměnu v nebi.“

(Mt 5, 11)

Pier Giorgio říká: „My, kteří jsme z Boží milosti katolíci, nesmíme promrhat nejlepší léta svého života, musíme se zocelovat, abychom byli připravení vydržet v zápasech, které určitě budeme muset vybojovat, a tak splnit naše poslání. Co nejdříve tak naši vlasti zároveň darujeme šťastnější dny a morálně zdravější společnost. Ale k tomu se potřebujeme neustále modlit, abychom od Boha dosáhli tu milost, bez které jsou naše námahy zbytečné.“ (chvilě ticha)

Modleme se: Věrný Otče, pomoz nám přijmout útrapy, ponižování a zesměšňování, které nám ostatní způsobují pro naši víru, a posiluj touhu zůstat Ježíšovi věrni. Na přímluvu svatého Piera Giorgia nám uděl milost, abychom nikdy neztratili naději a nenechali se znechutit protivenstvími, ale vždy a za každých okolností věřili tobě. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

■ ■ LITANIE K SV. PIEROVI

Pane, smiluj se. Pane, smiluj se.

Kriste, smiluj se. Kriste, smiluj se.

Pane, smiluj se. Pane, smiluj se.

Otče na nebesích, Bože, smiluj se nad námi.

Synu, Vykupiteli světa, Bože,

Duchu svatý, Bože,

Svatá Trojice, jeden Bože,

Svatá Maria, oroduj za nás.

Všichni andělé a svatí, orodujte za nás.

Sv. Piere Giorgio Frassati, oroduj za nás.

Milující synu a bratře

Oporo rodinného života,

Příteli těch, kteří jsou bez přátel,

Nejhorlivější křesťane mezi svými

společníky,

Vzore pro mladé,

Pomocníku nuzných,

Učiteli milosrdenství a soucitu,

Ochránce chudých,

Běžče za věncem Božího království,

Dobyvateli životních vrcholů,

Obránce pravdy a ctností,

Odpůrce každé nepravosti,

Příkladný občan vlasti,

Věrný synu Církve,

Mladý muži, oddaný Panně Marii,

Horlivý ctiteli Eucharistie,

Vášnivý milovníku Písma svatého,

Následovníku sv. Dominika,

Naděšený čtenáři sv. Pavla,

Apoštole modlitby a půstu,

Průvodce hluboké lásky k Ježíši,

Usilovný v práci a studiu,

Radostný ve všech životních okolnostech,

Neochvějný v zachovávaní čistoty,

Tichý v bolesti a utrpení,

Věrný křestnímu slibu,

Příklade pokory,

Vzore odpoutanosti,

Zrcadlo poslušnosti,

Muži blahoslavenství, oroduj za nás.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,

smiluj se nad námi, Pane.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,

vyslyš nás, Pane.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,

smiluj se nad námi.

Oroduj za nás, svatý Piere Giorgio Frassati,

aby nám Kristus dal účast na svých

zaslíbeních.

Modleme se:

Dobrotivý Bože, tys udělil mladému Pierovi Giorgiovi Frassatimu milost, aby našel Krista v radostné víře a lásce. Prosíme, dej, abychom na jeho přímluvu též kráčeli cestou blahoslavenství a následovali příklad jeho štědrosti, rozněcující ducha evangelia mezi všemi, se kterými se setkáme. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

■ ■ ■ TÉMA

Tento starší text, na který stručně upozorňuje již úvod tohoto čísla, není zrovna tou nejlehčí četbou. Je tak trochu výzvou i pro letošní advent, v němž bychom měli více promýšlet naši víru. Proto se rozhodně vyplatí jej pečlivě projít, mimo jiné už také z toho důvodu, že jsme „mariánská farnost“.

■ Prostřednictví Panny Marie

O prostřednictví Panny Marie v tradici církve

Stačí se podívat do pramenů církevní tradice, do písem Otců a Učitelů Církve, do teologických traktátů, do liturgických knih, jedním slovem do celé bohaté církevní literatury, aby se člověk přesvědčil, že titul „Prostřednice“ nebo jiné jemu podobné a rovnocenné byly velmi často dávány Matce Spasitelově.

Najdeme je v poučných a polemických dílech, v kázáních a katechezích, v písních a modlitbách, zkrátka ve všech písemných památkách, které zvěčnily křesťanskou myšlenku. V závislosti na autorech a jejich záměrech, dobových okolnostech a důvodech vzniku mohou být významy těchto pojmů trochu odlišné; nicméně si neprotiřečí, spíše se vzájemně doplňují. Po důkladném zkoumání nejvýznamnějších svědectví, která se nepřetržitě táhnou od čtvrtého století až do našich časů, můžeme zmíněné významy shrnout následovně:

Maria bývá nazývána prostřednicí mezi Bohem a lidstvem i mezi Ježíšem a lidstvem.

Slouží jako prostřednice Bohu, aby se mohl stát v Ježíši člověkem a skrze něj se snížit až k nám a spasit nás.

Slouží jako prostřednice člověku, aby se mohl stát v Ježíši Bohem a skrze něj se povznést k Bohu Otci a nalézt u něj milosrdenství, milost a slávu.

Slouží jako prostřednice také Ježíši, aby se mohl stát skrze své člověčenství naším bratrem, a to bratrem rodným díky své lidské přirozenosti.

Konečně, slouží jako prostřednice nám všem, abychom se mohli skrze Ježíšovo božství stát jeho bratry – adoptivními bratry skrze jeho milost.

Není v lidských silách zmínit všechny pojmy popisující roli Nejsvětější Panny Marie, které nalézáme u církevních autorů. Její ctnosti jsou zdrojem zásluh a bolest u paty kříže má cenu oběti; již během pozemského života, a tím více v nebeské slávě plní svou přímluvnou roli; dobrovolně souhlasí, aby se stala Matkou Vykupitele a podílela se na jeho díle; přijímá nás jako své vlastní děti a od té chvíle krmí naše duše Božími milostmi, nad nimiž se jí dostává od jejího Syna svrchované a všeobecné správy – proto jí náleží titul „Prostřednice“, kterým jí oslavují např. sv. Taras Konstantinopolský (deváté století), Isidor biskup Soluňský (dvanácté století), Eadmer (dvanácté století), nebo „Prostřednice spásy“, jak praví sv. Bernard (dvanácté století), či „Prostřednice mezi Bohem a lidmi“, jak uvádí Basil ze Seleucie

(páté století) a sv. Vavřinec Justiniani (patnácté století), nebo „Prostřednice u Prostředníka“ – tzn. mezi Kristem a námi, tak jako je sám Kristus prostředníkem mezi námi a Bohem, dle slov bl. Alberta Velikého (třinácté století) a sv. Bonaventury (třinácté století), či „Matky všech živých“, „Matky milosrdenství“, „Matky příčiny nebo nástroje spásy“, „Prostřednice světa před Prostředníkem“.

Historie, která krok za krokem sleduje svědectví minulých věků, musí tedy uznat, že většina Otců a církevních autorů jednohlasně a bez rozdílu uznává všeobecné prostřednictví Nejsvětější Panny Marie.

Výpady protestantů v patnáctém století a jansenistů v sedmnáctém, jako např. Monita salutaria ad cultores suos indiscretos Adama de Winfelda[1], namířené proti mariánské úctě nicméně neoslabilly věroučný rozvoj, naopak jej prohloubily, neboť vyvolaly odpovědi.[2] Dnes již nespočteme traktáty, které od té doby povstávají na obranu úcty k Nejsvětější Matce a které se zabírají jejími výsadami, její rolí a jí náležitým kultem. Všechny v Mariině koruně chvály nejvíce zdůrazňují, že je Prostřednicí, Spoluvykupitelkou, Přímělkyní lidského pokolení, že se přičinila k našemu smíření s Bohem, našemu vykoupení a že se také nyní podílí na našem obrození.

Je tedy pochopitelné, že i samotná Církev používá ve svém učení stejné pojmy dávající jim, navzdory jejich rozmanitosti, vždy patřičný význam.

Zmíňme slova těch, kterým Bůh svěřil povinnost neporušeně zachovávat a vysvětlovat celé Církvi pravdy obsažené v pokladnici zjevení.

Benedikt XIV. ve své bulle Gloriosae Dominae nazývá Marii „oním Božským pramenem, za jehož pomoci se Bohu zalíbilo vylít na naši lidskou bídu proudy svých milostí a darů“.

Pius VIII. v bulle Praesentissimum sane připomíná, že Maria je naší Matkou, neboť Kristus, umíraje na kříži, nás jí svěřil, aby za nás bez ustání orodovala u svého Syna, podobně jak to za nás činí Syn u Otce. Tu samou myšlenku nacházíme i u Řehoře XVI.

Pius IX. ve své slavné bulle Ineffabilis Deus, v níž stanovuje dogmatickou definici Neposkrvněného Početí, oslavuje Marii jako „mocnou prostřednici a přímělkyni celého světa u jejího jediného Syna [...] neboť byla Bohem ustanovena za královnu nebe a země“. A v encyklice Ubi primum jde tak daleko, že píše: „Taková je vůle toho, jenž chtěl, abychom měli vše skrze Marii.“

Lev XIII., jehož mariánské encykliky tvoří vlastně jakoby celý mariologický traktát, nejednou Marii nazývá „prostřednicí našeho smíru s Bohem“ (Supremi Apostolatus), „rozdělovatelkou nebeských milostí“ (Superiore anno), „Tou, skrze niž nám byl dán poklad veškerých milostí“ (Octobri mense), „Tou, kterou prosíme o pomoc s důvěrou v její úřad Prostřednice Boží milosti“ (Iucunda semper), „Tou, jejíž moc se ukázala již v životě smrtelném, ale která je nyní o mnoho více účinnější z nebeských výšin“ (Adiutricem populi, Fidentem piumque, Ductris temporis).

Pius X. ve své encyklice Ad diem illum laetissimum k padesátému výročí vyhlášení dogmatu o Neposkrvněném Početí připomíná, že „Maria si zasloužila, aby se stala obnovitelkou padlého lidstva a rozdělovatelkou Božích pokladů získaných za cenu krve Ježíše Krista“.

Velká válka, tak strašně rozdělující lidstvo, se stala Benediktovi XV. příležitostí, aby listem ze dne 5. května 1917 vyzval všechny věřící k modlitbám za mír skrze prostřednictví Panny Marie, „jejímaž rukama z moci láskyplného úradku Prozřetelnosti se nám dostává všech milostí“. A na prosbu belgických biskupů, kterou jménem všech vznesl kardinál

Mercier, Posvátná kongregace ritů dovolila jejich diecézím, a také těm, které by o to požádaly, samostatné oficium a mši sv. De festo B. Mariae Virginis Mediatrix omnium gratiarum,[3] stanovujíc je na 31. květen. Mnoho diecézí celého světa spěchalo poprosit o milost zavést tento svátek, a lze se domnívat, že se zanedlouho stane všeobecným svátkem celé katolické Církve.

Ani papež Pius XI. neopominul příležitosti, aby také on velkou vahou nepotvrdil nároky Nejsvětější Panny Marie na titul „Prostřednice“, kterým je tak často zvána.[4]

Opodstatnění titulu „Prostřednice“

Nyní je na místě položit si otázku, čím je tento titul a role Nejsvětější Panny Marie opodstatněn? Odpověď na ni se nachází již v oné řadě svědectví, která jsme zmínili. Ostatně i ta jsme byli nuceni omezit pouze na nejvýmluvnější hlasy. Chceme-li se však pojednávat o otázce věnovat trochu hlouběji, pak postupně uvidíme, že se Nejsvětější Panně Marii od Boha zdarma dostalo výsad obsažených v titulu Prostřednice, avšak neméně je získala sama tím, že věrně odpovídala odvěkým Božím záměrům.

Vyvolení Nejsvětější Matky za Prostřednici bylo ze strany Boha zcela dobrovolné a ničím nevyvolané, zkrátka, jak se říká v teologii, zdarma jí dané. Zde je dobré připomenout, že veškeré Boží konání, jež vychází mimo něj „ad extra“, je zcela svobodné, není žádnou nutností ani potřebou, tedy není ničím vyvoláno ani vynuceno. Jestliže jsou dokonce i Vtělení a Vykoupení Božím darem zdarma nám daným díky jeho velkomyslnosti, neboť mohl stejně tak dokonale nic nestvořit, nepovyšovat své rozumné tvory do nadpřirozeného řádu, a když z něj sami spadli do propasti hříchu, nezachraňovat je odtamtud, nebo zachránit jinými způsoby – tak je jasné, že Mariino Prostřednictví nemohlo být pro Boha z žádného pohledu nutností. Pokud tedy Bůh toto její Prostřednictví přijímá, pak pouze proto, že on sám je takto zamýšlel a rozhodl, jakožto součást velkého plánu, jehož je Ježíš Kristus středem a jehož cílem je opět navázat mezi Bohem a lidmi přátelský vztah přerušovaný hříchem.

Je jasné, že pokud Bůh chtěl, aby se jeho Syn vtělil, pak mu také dal při početí neposkrvrněnou Matku, neboť je nemyslitelné, aby Matka Spasitele byla nakažena hříchem; avšak ona první musela být vykoupěna již předem skrze zásluhy svého budoucího Syna. Slušelo se, aby byla dokonalá a obdařená plností přirozených i nadpřirozených darů, která by ji, pokud jde o zásluhy a svatost, vyvyšovala nade všechno stvoření; slušelo se, aby byla co nejtěsněji spojena s posláním prostřednictví svého Syna, aby lidstvo i od ní i skrze ni získalo svůj podíl na zadostičinění a ospravedlnění.

Lze tedy se vši vážností říci, že v onom plánu, který Bůh stanovil pro vykoupení skrze vtělení, bylo prostřednictví Nejsvětější Panny Marie nezbytné jak pro Boha, tak i pro člověka. Proto také Bůh ve svých odvěkách plánech předem, s ohledem na její veškeré osobní zásluhy vyznačuje Marii pro tuto roli prostřednictví a záhy po pádu ji ohlašuje prvním rodičům; k ďáblu v podobě hada praví: „Protože to učinil [...] nepřítelství položím mezi tebe a ženu, i mezi símě tvé a símě její. A ona rozdrtí tvou hlavu a ty budeš činit úklady její patě.“

Exegeti obvykle nazývají tento text protoevangeliem, tzn. první předpovědi Mesiáše-Vykupitele. I kdybychom k němu neměli jiných komentářů, tak stačí světlo, které na něj vrhají dva další texty Písma svatého (Moudr 2, 24 a Jan 8, 44), kde je starý had ztotožňován se satanem, jenž nese odpovědnost za příchod smrti na svět. To samé říká i klasický text sv. Pavla v listě Římanům, v němž činí paralelu mezi Adamem a Kristem a z něhož vyplývá i další paralela mezi Evou a Marií. Neboť jako v pádu Adam a Eva, tak i v nápravě zničeného díla

Ježíš a Maria tvoří dvě nerozdílné skupiny, jež od dob apoštolských nejvýznačnější svědkové zjevení stále staví proti sobě.

Kardinál Newman shrnuje toto tradiční učení následovně:

„Ve Starém zákoně měla Eva jasně dané a významné postavení. Osud lidstva ovšem závisel na Adamovi, on byl naším představitelem a v něm jsme všichni upadli. Kdyby zhřešila toliko Eva a Adam vytrval v dobrém, neztratili bychom nadpřirozených výsad, které mu, jakožto našemu prvnímu otci, byly dány. I když tedy Eva nebyla hlavou lidského pokolení, přeci jen měla vůči němu poslání, a to pouze jí vlastní; Adam [...] ji nazval matkou všech živých, přičemž tento titul nevyjadřoval pouze danou skutečnost samu, nýbrž i hodnotu; a stejně jako byla ve vztahu k celému lidskému rodu, tak rovněž dostala zvláštní roli ve zkoušce, již byl podroben, a v jeho pádu. [...] Eva se podílela na hříchu ne jako nástroj nebo úd, trpný vykonavatel rozkazů, nýbrž způsobem důvěrným a osobním; to ona vedla k hříchu jakožto jeho pozitivní příčina, příčina sine qua non. Obdržela rovněž svůj podíl v trestu; výrok nad ní vznesený potvrzuje její činnou prvotní úlohu v pokušení a v hříchu z něho vzniklého. [...] V tomto památném dramatu vystupovaly tři osoby: had, žena a muž.

A hle, ve chvíli vynesení rozsudku Bůh ohlašuje událost, v níž se mají opět potkat had, žena a muž; muž měl být druhým Adamem, nevěsta měla být druhou Evou a tato druhá Eva měla být matkou nového Adama.

„Nepřátelství položím mezi tebe a ženu, i mezi símě tvé a símě její.“ Potomstvem ženy je vtělené Slovo a žena, jejímž je potomstvem či také synem, je Maria, jeho Matka. Takové je místo, jaké Bůh určil Panně Marii v plánu Vykoupení!“[5]

„Nad praotce lidstva svodem Tvůrce lítostí byl jat,“ zpívá liturgie, „když se v propast smrti zřítíl, poživ plodu zhoubného, tehdy strom již určil, jímž by škody stromu napravil. Dílo toto spásy naší rád byl sobě vyžádal: mnohonásobného zrádce lest zas oklamat lstí: uzdravení aby vzešlo, vrah kde ránu zasadil.“[6]

Podstatou Mariina bytí je tedy její prostřednictví. To nepřetržitě od druhého století hlásá tradiční výklad prorockých slov Geneze.

První žena povstala z Adamova lůna, aby byla jeho nerozlučnou družkou a podílnicí jeho plodnosti; jako ještě čistá a neposkrvněná panna byla svedena a přemožena ďáblem, a to až do té míry, že se dopustila neposlušnosti vůči Bohu. Skrze ni přišel na svět hřích a smrt, jež se bude dále šířit v lidském rodě; to je ta, která měla rodit děti pro život věčný, avšak kvůli slabosti a vině prvního muže, jenž za to nese hlavní díl zodpovědnosti, je nyní rodí pro smrt a věčnou záhubu.

I druhá Eva bude dána novému Adamovi jako nerozlučná družka a spolupodílnice v jeho nadpřirozené plodnosti, bude ale zrozena pro život milosti na základě jeho budoucích zásluh, které jí již předem ochrání před stínem zla a hříchu. K ní bude poslán anděl, aby jí zvěstoval radostnou zvěst, a ona po jeho slovech vykoná akt poslušnosti Božímu příkazu, jímž nadobro potře satana a navždy spojena tím nejužším svazkem s novým Adamem přinese lidstvu počátek nového života a spásy.

V těchto slovech je ve zkratce obsažena nauka sv. Ignáce Antiošského, sv. Justina, sv. Ireneje, pro něž, jak uznává i sám Harnack[7], „nebyla Mariina role v nápravě zničeného díla teologickou spekulací, nýbrž podstatou náboženství“; dále Tertuliána, sv. Hippolyta, sv. Řehoře Divotvůrce, žáka Origéna. Po nicejském koncilu máme podobných svědectví stále více. Na Východě jmenujme sv. Jana Zlatoústého, sv. Cyrila Jeruzalémského, sv. Epifana z Kypru, sv. Efréma Syrského, sv. Jana Damašského; na Západě zas sv. Jeronýma,

sv. Augustina, jejichž lapidární výroky se staly klasickým vyjádřením námi pojednávané nauky: „Mors per Evam, vita per Mariam.“ „Quoniam per feminam mors nobis acciderat, vita nobis per feminam nasceretur.“[8] Dále sv. Ambrože, sv. Petra Chryzologa a toho, který snad s největší zbožností a srdečností o Nejsvětější Matce psal – sv. Bernarda. Jeden z jeho nejkrásnějších výroků zní:

„Dílo zničené prvním člověkem Bůh ve své moudrosti a slitovnosti ještě lépe napravil tím, že nám dal nového Adama namísto starého a přetvořil Evu na Marii. [...] Eva pro nás byla zajisté krutou prostřednicí, neboť skrze ni onen starý had vstříkl i muži smrtelný jed. Věrná byla Maria, která oběma pohlavím podala protilék. První byla prostřednicí rozdělení, druhá smíření. První svedla k přestoupení, druhá přinesla vykoupení.“

Můžeme říci, že sv. Bernard shrnuje do jednoho celku nauku o prostřednictví Nejsvětější Panny Marie, kterou rozvíjela pokolení před ním, a odkazuje ji středověku i dnešním časům. Není v lidských silách spočítat svědectví, která od dob sv. Bernarda potvrzují tuto nauku. Rovněž díky nim lze prohlásit, že Boží moudrost a milosrdenství od věků určily Marii roli všeobecné Prostřednice a že pro uskutečnění onoho poslání obdržela veškeré své ostatní výsady.

Stane se tedy Matkou Boha i Matkou lidí, což si pochopitelně sama, v přesném slova smyslu – ex condigno (tj. na základě své zásluhy) – žádným způsobem zasloužit nemohla. Proto bude již předem, jakožto plod per anticipationem svého budoucího poslání, oproštěna od prvotního hříchu a veškeré žádostivosti, jež je jeho důsledkem, a stane se tak od první chvíle početí, čili od počátku svého bytí, plná milosti. Ve chvíli, jež jí byla předurčena, se objeví na světě ozdobena samotným Bohem veškerými dary přirozenosti a milosti, připravena a hojně vybavena pro božské zasnuby, k nimž má dojít mezi ní a jejím Synem, kterého se má stát Matkou, a mezi ní a Duchem Svatým, jehož vanutí bude vděčit za obě tyto výsady – Snoubenky a Matky.

Tak vypadá Boží plán, čili jinými slovy, ordo intentionis (tj. řád Božího záměru). Nyní uvidíme, jak vypadá jeho uskutečnění – čili ordo executionis, jakým způsobem Maria nabývá práv, která souvisejí s jejím prostřednictvím.

Maria jako prostřednice mezi Bohem a Mesiášem

Mariina role začíná prostřednictvím mezi Bohem a Mesiášem. Jaká vlastně je její činná účast v této první funkci?

Začněme následujícím postřehem: Jelikož milost jako by předešla Marii, a to tak, že obdržela své bytí spolu se vším, co ji činilo milou Bohu a schopnou nade všechno stvoření ke skutkům s hodnotou zásluhy, tak lze říci, že v časové posloupnosti její zásluhy předstihly zásluhy Kristovy.

Je jasné, že si Maria, v přesném slova smyslu, nemohla žádným způsobem, ať již de condigno (tj. právem) nebo de congruo (tj. na základě zásluh), zasloužit ani výsadu neposkrvněného početí, ani první posvěcení, které jí dalo od počátku existence plnost milostí, ani čest stát se Matkou Boha, ono druhé ještě vyšší posvěcení, které naplnilo její duši a celou její bytost ve chvíli, kdy se v jejím lůně stalo Boží Slovo tělem a povznese ji v jistém ohledu jakoby na Boží úroveň, ani na to vše, co souvisí s vtělením Božího Syna.

To vše Bůh uskutečnil, stejně jako zamýšlel, tj. zcela dobrovolně a nanejdvůl, aniž by k tomu byl čímkoliv nucen.

Když už nadobro přijmeme výše uvedenou povahu milostí a výsadu Panny Marie, pak musíme následně uznat, že i ona sama od první chvíle, kdy začala užívat rozumu a svobody, každým ze svých skutků, dokonce i tím nejnepatrnějším, avšak vykonaným s největší dokonalostí, zvětšovala svou svatost. Pod vlivem nesmírné lásky, která naplňovala její duši, její zásluha každou chvíli rostla v závislosti na hnutí vůle proniknuté láskou. Takto se jí na jednu stranu dostávalo stále více milostí, aby mohla zvětšovat své zásluhy, a zároveň si jejich rozšiřováním získávala stále větší právo na růst milosti. Pokud přijmeme, jak tvrdí někteří teologové, že „Mariiny milosti od první chvíle převyšovaly milosti všech andělů a lidí dohromady“, pak z toho vyplývá, že do posledního dechu, jenž onen růst milosti ukončil, vzniklo nepřeborné množství milostí a zásluh.

Můžeme tedy směle hovořit o Mariiných zásluhách; mohla si, byť pouze de congruo (tj. přiměřeným způsobem), zasloužit milosti, podobně jako se o svatých otcích Starého zákona hovoří, že mocí svých svatých tužeb a vytrvalostí v modlitbách urychlili příchod Mesiáše. Také o ní můžeme říci, že si věrnou součinností s milostmi, které zároveň díky oné věrnosti obdržela a rozmnožila, zasloužila ne sice uskutečnění vtělení Božího Slova, ale aby toto Boží Slovo v jejím přecistém lůně přijalo lidskou podobu. Ve stejném smyslu na Pannu Marii tradice vztahuje verš žalmu: „Et concupiscet Rex decorem tuum“[9] a Církev ji jako Královnou Nebe vyzývá, aby se radovala, neboť ten, kterého si zasloužila nosit ve svém lůně, vstal z mrtvých – quem meruisti portare, surrexit.[10]

Bliží se však hodina, kdy Bůh bude od Marie žádat slavnostní akt, jímž obdrží veškerá práva Prostřednice. Jelikož má být uzavřen duchovní sřatek mezi Božím Synem a lidstvem, kterého je Maria představitelkou, proto je nutný z její strany souhlas, a ve chvíli, kdy jej dá, dojde k Vtělení. Bůh s ní chce v jistém smyslu jednat jako rovný s rovným; jako byla vina dokonána dobrovolným skutkem, tak má také být vykoupení přijato a dokonáno dobrovolně.

Jde o to, aby se spása světa uskutečnila v činné spolupráci lidstva s Bohem, kterému pochopitelně náleží veškerá iniciativa v této veliké věci.

Scéna zvěstování v sobě zahrnuje všechny rysy mesiášských proroctví obsažených ve zjevení, na která Židé všeobecně zapomněli, avšak Maria je zachovávala ve svém láskyplném srdci. Anděl – podobně jako satan v první scéně v ráji – jí navrhuje uskutečnění velikého díla a ve jménu Božím čeká na zcela dobrovolný souhlas, který by byl plodem rozumové úvahy. Maria předkládá pouze jednu podmínku, jmenovitě, že zachová své panenství, neboť ví, že se zaslíbený Emanuel má narodit z panny. Nejedná se tedy z její strany ani o nevědomost, ani o váhání, ale spíše prosbu o znamení, dle něhož by mohla rozpoznat původ výzvy. Poté co uslyší andělovu odpověď, v níž je toto znamení obsaženo, a jediným pohledem spatří ono ve své nezměřitelné velikosti hrozivé dílo, které na jejím souhlasu závisí, odpovídá se vší prostotou: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ Ve stejném okamžiku se v jejím panenském lůně stalo Slovo tělem!

Takto Maria obdržela svou roli Prostřednice a sjednotila se s Božským Vykupitelem, od kterého ji již nic neoddelí. Od této chvíle nechce už nic jiného, než pouze žít pro něho a pro dílo, které díky ní přišel na svět vykonat. Stejně jako on a spolu s ním touží získávat zásluhy, aby se mohla, nakolik je to v jejích silách, spolupodílet na spáse těch, k nimž byl poslán.

Je jasné, že zásluha jejích osobních milostí, které neustále zvětšují hodnotu jejích skutků v očích Božích, je zásluhou v přesném slova smyslu čili de condigno (tj. oprávněnou). Avšak ty zásluhy, kterých se jí dostává díky dokonalosti její lásky a svatosti skutků a které

získává ve spojení s myslí a vůlí svého božského Syna pro spásu lidí, nemohou mít stricte (tj. přísně) takovouto povahu a jsou zásluhami de congruo (tj. přiměřenými). Neboť opravdu toliko jediný Kristus, jakožto Hlava lidského rodu a jediný všeobecný zdroj spásy, a zároveň jediný Prostředník mohl z moci svého práva – de condigno – získávat zásluhy pro lidstvo.

Mariina a Kristova oběť

Hle, jaká nádherné srovnání! Stejně jako Eva nemohla ani sama, ani hlavně zapříčinit pád celého svého potomstva, přičemž se jen spolupodílela na hříchu ve spojení s první hlavou lidského rodu, tak také Maria by nebyla schopna ani sama, ani jako hlavní příčina vykoupit lidstvo, mohla se však tohoto vykoupení činně účastnit spolu s tím, který byl druhou všeobecnou Hlavou lidského rodu, a mocí jeho zásluh. Nicméně její zásluhy nejsou žádnou fikcí, nýbrž čímsi nanejvýš skutečným. Podobně jako Kristovy zásluhy, a ve spojení s nimi, sahají Mariiny zásluhy k vrcholu dokonalosti díky velkodušnosti, s níž přijímá oběť. A díky tomu má její prostřednictví, podobně jako prostřednictví Ježíšovo, v sobě moc zadostiučnění, osvobození a nápravy zbořeného řádu. Neboť Mariina oběť, stejně tak jako Ježíšova, začala Vtělením a až do Golgoty ani na chvíli neustane. Na znamení této budoucí a konečné oběti, která má nahradit celopaly Starého zákona, jež byly samy o sobě neúčinné, skládá v oběť tělo svého božského Syna již při obřadu obřezání. Slova starce Simeona a prorokyně Anny vyjadřují nahlas to, co Maria ví v hloubi své duše, a tedy, že ono malé dítě je obětí složenou za hříchy, že je oním Spasitelem položeným jako kámen úrazu, který zavrhnou, že bude zabit jako oběť a že nakonec ten samý obětní meč pronikne i jejím mateřským srdcem. To je první krok na cestě celopalné oběti.

A toto je poslední. Kristus pomalu vystupuje na Golgotu; sám se dobrovolně vydal do rukou svých katanů, bez odporu se podrobil jejich neslýchanému mučení, jejich posměchu, pohrdání, rouhání, bičování, plivancům, trnům a nakonec hřebům, kříži a kopí: to vše přijal dobrovolně „quia ipse voluit“[11]. Je to strašná chvíle dokonce i pro jeho lidskou přirozenost, avšak chvíle radostná, neboť to, co se tak protiví nižším sférám jeho vůle, pro všechny její sféry duchovní, pro jeho nekonečnou lásku Boha, je již dávno předmětem horoucího očekávání, touhy, a tak je to také nyní s láskou přijímáno.

Pohledme nyní na Marii. V mlčení, jak se sluší na bytost, která v této tragédii hraje druhořadou roli a která je celá pohroužena v utrpení, bere přesto opravdovou účast v utrpení Syna a krok za krokem jde za ním na Golgotu. Maria v této pro svět nejdůležitější chvíli obnovuje zcela dobrovolně své první „ano“, jež vyřkla v okamžiku zvěstování. Evangelijní text se zdrženlivostí odpovídající závažnosti scény pouze v několika slovech popisuje Mariin postoj plný vznešenosti a hrdinství z moci ducha: „A stála u kříže Ježíšova matka jeho.“ Nezapomínejme, že je ženou, že je matkou, že jí výsada Neposkvrněného Početí nevyňala ze zákona, který jako trest za hřích stanoví utrpení, a role Spoluvykupitelky ji tím více tomuto zákonu podřídila – a pokusme se změřit nekonečnou hloubku bolesti, kterou v těchto okamžicích Nejsvětější Matka snášela. Nepředstavujme si však žádné křeče nebo mdloby, které vždy svědčí o slabosti lidské přirozenosti, fyzické slabosti a nezřídka i duševní, a které přerušují být na chvíli ostré vnímání bolesti. Nic z toho u Marie nenalezneme. Vyčerpaná do krajnosti vnímá svými nervy každou Kristovu bolest, s probodeným srdcem při pohledu na strašnou oběť, kterou Kristus přináší, nesmírně smutná v duši tváří v tvář moři zloby, jež vidí mezi lidmi, a to dokonce i těmi nejlepšími, tváří

v tvář jejich nenávisti k jejímu Synu a k Bohu, z lásky, k němuž on sám sebe obětuje – Maria u paty kříže stojí.

Kolikrát si tradice, komentující tato slova, kladla otázku: „Proč?“ Proto, aby sjednotila svou dobrovolnou oběť s obětí Boha Otce, který neodpouští svému vlastnímu Synu, nýbrž ho vydává na smrt. A Maria ho obětuje na smrt, připravena sama tuto oběť vykonat, kdyby kati selhali, tak jak to byl připraven učinit Abrahám s Izákem.

Ale Maria spojuje svou oběť rovněž s obětí Syna. Její bezedný mateřský cit k Synu, z její strany lidský, neboť on je tělem z jejího těla, ale božský s ohledem na svůj předmět, neboť její Syn je zároveň jejím Bohem, jehož nadevše miluje, tento cit by jí byl bezpochyby s to tisíckrát vést k obětování vlastního života namísto Ježíše; to ale není možné, a tak zcela oddána své bolesti touží ve všem soucítit se svým Synem a sdílet, nakolik je to možné, všechna utrpení božské Oběti, jež visí na kříži. Stejně jako Kristus na kříži, s nímž je spojena tím nejtěsnějším poutem, také ona je zároveň obětníkem i obětí, a proto může být nazývána „Spoluvykupitelkou“.

Jistě byl nutný zázrak Boží lásky, aby jí tato obrovitost muk a utrpení nepřivodila smrt. „*Paene commortua*“, téměř zemřela spolu s Kristem, praví Benedikt XV.[12] Tento zázrak měl však svůj důvod, pro účely vykoupení byl dokonce nutný. Maria musela opravdu prožít své utrpení, aby mohla v nejvyšším odříkání složit oběť z toho, co jí bylo nejdražší. Tím, že souhlasila s bolestnou obětí svého Syna za spásu všech lidí, musela se ještě v jejich prospěch sama zříci svých mateřských práv, „*materna in Filium iura pro hominum salute abdicavit*“[13], říká Benedikt XV.

Sv. Jan nám tuto scénu popisuje následovně: „Když tedy Ježíš uviděl matku a toho učedníka, kterého miloval, při ní stát, řekl své matce: ‚Ženo, hle, syn tvůj!‘ Potom praví učedníkovi: ‚Hle, matka tvá!‘ A od té chvíle ji vzal učedník k sobě.“

Jsou sice exegeti, jako Knabenbauer nebo Lagrange, kteří vážají uznat hlubší smysl těchto slov, byť již od třetího století v nich byl běžně spatřován. Jsou přesvědčeni, že doslovný smysl nám pouze říká, že „Ježíš jakožto milující Syn má soucit nad samotou své Matky, jež na ni dolehne, a proto ji svěruje tomu, kterého miluje; věda, že Maria dá onomu učedníkovi více než on jí, dává mu ji zároveň za Matku; není to však břemeno, jak to obvykle bývá, nýbrž výsada“.

Adopce Marií

A přesto na onom textu již Órigenés ve třetím století staví svou myšlenku o naší adopci Marií. Ta se od této chvíle stává duchovní Matkou všech lidí: „Nikdo nemůže náležitě porozumět evangeliu zanechanému Církvi sv. Janem, pokud nepřijal Marii za Matku. Poněvadž člověk má být druhým Janem, je nutné, aby ho, tak jako Jana, Ježíš nazýval Ježíšem [tj. Synem Marie], neboť ten, kdo o Marii smýšlí dle pravdy, ví, že neměla kromě Ježíše jiného syna. Praví-li tedy Ježíš Marii: hle, syn tvůj, a ne: ten je rovněž tvým synem, jako by jí říkal: Hle Ježíš, jehož jsi Matkou; neboť ten, kdo náleží do počtu dokonalých, nežije již pouze vlastním životem, nýbrž v něm žije Kristus. A poněvadž v něm žije Kristus, je o něm Marii řečeno: Hle, Kristus, Syn tvůj.“[14]

I kdyby mohl být výklad zmíněného textu jiný, byť bychom jej chápali obecně, jak chtějí jedni, nebo obrazně, jak chtějí druzí, faktem zůstává, že doslova nescíslný zástup Otců, Učitelů, exegetů a papežů neváhá tvrdit, že v dané chvíli měl Ježíš na mysli všechny lidi. Jednalo se tedy de facto o oficiální vyhlášení Mariina duchovního mateřství, o jakoby, slovy

sv. Ambrože, poslední vůli Spasitele, z níž dýchá ona láska, kterou Kristus, pravý syn Boha jakožto Otce a Marie jakožto Matky, nás všechny, své adoptované bratry, miloval, závěť, kterou nám odkázal skrze svědka a vykonavatele, jenž byl hoden takového odkazovatele a odkazu, a to svého nejmilovanějšího učedníka – sv. Jana.

A jelikož Boží slovo vždy nejdokonaleji uskutečňuje to, co vyjadřuje, proto v oné chvíli bylo celé lidstvo spojeno s Marií novým mateřským svazkem. Ve stejné chvíli, kdy nová Eva v bolestech spoluutrpení s novým Adamem ztrácela svého jediného Syna umírajícího před jejími zraky na kříži, rodilo se její nové dítě – vykoupený člověk, obrozený v milosti krví nového Adama skrze fyzickou smrt Ježíše. Neboť Kristus byl přeci vydán na smrt, aby nás zrodil pro život.

Ostatně, co je na tom nesprávného? Ježíš přeci znal záměry svého Otce s Marií. Dobře věděl, že se jí nejprve, jakožto prostřednici mezi Otcem a lidstvem, dostalo účasti ve Vtělení, aby skrze ně mohlo být dokonáno Vykoupení. Rovněž věděl, jak následně dokonale odpovídala tomu, co od ní Bůh očekával, viděl ji dříve, viděl ji i v této poslední chvíli sjednocenou v hloubi duše s jeho posláním Spasitele, znal onu nekonečnou touhu jejího srdce, aby bylo veliké dílo Vykoupení dokonáno – co může být přirozenějšího než spatřovat v těchto tak slavnostních a zároveň posledních slovech, kterými se ke své Matce obrací, nejen snahu zajistit jí ochranu na těch několik let, které měla strávit na zemi, nýbrž především vůli svěřit jí, jakožto tvorů nejvíce účastnému v jeho díle, roli prostřednictví mezi ním, jejím vlastním Synem, a lidmi, jejími dětmi adoptovanými.

Takto pojímá roli Panny Marie křesťanská myšlenka, a nikdo to nevyjádřil lépe, než Lev XIII. ve svých dvou encyklikách *Octobri mense* (22. 9. 1891) a *Adiutricem* (5. 9. 1895). „*Ipsa est mater nostra*,“ psal ještě před ním Pius VIII. ve výše zmíněné bulle *Praesentissimum sane*, „*cui nos tradidit Christus in cruce moriturus ut sicut ille apud Patrem ita haec apud Filium interpellaret pro nobis*.“ [15]

Ze všeho, co bylo dosud řečeno, tedy vyplývá, že Maria je vskutku Prostřednicí, tzn. že stojí mezi Bohem a lidstvem a tímto se účastní díla spásy, spojujíc v sobě dva kraje, mezi nimiž dělá prostředníka, přičemž se značně liší od obou, a přesto s jedním i druhým má cosi společného.

Že se liší od Boha, není nutné dokazovat – neboť i ona je pouze tvorem, a to tvorem, na němž s ohledem na jeho původ spočívá dluh prvotního hříchu. Ale liší se od člověka, a to značně, poněvadž byla uchráněna viny prvotního hříchu, od prvního okamžiku existence se jí dostalo plnosti nadpřirozených darů a dosáhla pro lidi nedosažitelné svatosti života. Nezměrná hodnota jejích zásluh, a především nejvznešenější z jejích výsad, tj. milost božského mateřství, ji staví vysoko nad celým lidským rodem.

Maria stojí jakožto stvoření níže než Bůh, ale z moci svých výsad výše než lidé – toto její postavení je dokonalým pojitkem mezi těmito dvěma kraji, neboť s každým z nich má cosi společného.

V podstatě je velmi blízká Bohu, s nímž, jakožto Matka Boží, je jakoby v nejužším pokrevním svazku; ozdobena milostmi, které ji činí neskonale milou v Božích očích, má nejen výsady, ale i nejvlastnější práva vůči svému božskému Synu, a skrze něj vůči Nejsvětější Trojici.

Je ale blízká také nám! Vždyť je ze své přirozenosti naší sestrou, stvořenou ze stejné hlíny, pocházející ze stejného rodu, podrobenou vši naší bídě, s výjimkou hříchu a nedokonalostí, které z něho vyplývají. V řádu milosti je dále naší Matkou, neboť svým „staniž

se“ na početí Krista a na jeho smrt na kříži, nám dala samotný pramen milosti a od té doby nepřestává na nás přelévat proudy nadpřirozeného života plníc tím své povinnosti Matky všech lidí.

Maria má tedy všechny předpoklady, a to jak ve vztahu k Bohu, tak i k nám, aby byla pojítkem mezi ním a námi. Z toho vyplývá, že ve spojení s Kristem (pochopitelně níže než on) má účast: v zadostiučinění, které usmiřuje Boží spravedlnost, ve vykoupení, které osvobozuje člověka z otroctví hříchu, od věčných trestů, které si zasloužil, a z rukou satana, vedoucího ho k zatracení, v navázání nových vztahů mezi Bohem a lidmi, vztahů, jejichž vyjádřením je Církev bojující, trpící a vítězná, které je Kristus hlavou a králem, ale které je také Maria vedle Krista královnou podílející se na Synově vládě, „královnou regentkou“, „princeps ministra“, slovy Pia X.[16]

Zajisté i Mariino prostřednictví, byť nedosahuje prostřednictví Kristova, vykazuje známky všeobecnosti a dokonalosti, což je právě obsaženo v označení „Prostřednice všech milostí“.

P. Czesław Lacrampe OP

Úryvek z knihy *Wszecpośrednictwo Najświętszej Maryi Panny* vydané Lublinskou univerzitou v roce 1929.

Přeložil a poznámkami opatřil Vítězslav Vávra.

Drobné úpravy a mezititulky redakce.

Vyšlo v *Te Deum* 2/2008.

[1] Kniha *Monita salutaria BV Mariae ad cultores suos indiscretos* (Zdravé rady Blahoslavené Panny Marie jejím nerozvážným ctitelům) jansenisty Adama de Winfelda vyšla v roce 1673.

[2] Viz např. Maria – nedostižná Panna a svatá Bohorodička sv. Petra Kanisia.

[3] Svátek Blahoslavené Panny Marie Prostřednice všech milostí

[4] Viz encyklika *Ingravescentibus Malis* (1937): „[...] a rovněž víme, že se nám všech věcí dostává od nejvyššího a nejdobrotivějšího Boha skrze ruce Matky Boží.“

[5] Viz dopis kardinála Johna Henryho Newmana reverendu E. B. Puseymu in: *Difficulties of Anglicans*, svaz. II.

[6] Úryvek hymnu *Pange lingua* z liturgie Velkého pátku.

[7] Adolf von Harnack – německý protestantský teolog, jeden z otců historicko-kritické exegese a modernismu.

[8] „Smrt skrze Evu, život skrze Marii.“ „Skrze ženu přišla k nám smrt, skrze ženu se nám zrodil život.“

[9] Žalm 44, 12: „I zalíbí se králi tvá krása.“

[10] Viz *Regina Caeli*

[11] „Neboť sám chtěl.“ Viz *Izaiáš* 53, 7.

[12] Viz apoštolský list *Inter sodalicia* ze dne 22. března 1918 in: *AAS* 10 (1918), str. 182.

[13] „Mateřských práv k Synu se pro spásu lidí odřekla.“ *Ibidem*.

[14] Órigenés, Homilie na knihu Jozue, XIV, 32.

[15] „Tato je matka naše, které nás předal Kristus krátce před tím, než zemřel na kříži, aby stejně jako on u Otce, tak i ona u Syna se za nás přimlouvala.“

[16] Viz encyklika *Ad Diem Illum Laetissimum*.

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2025

Středa	24. 12.	Štědrý den	16.00 (zvláště pro rodiče s dětmi) 24.00 (půlnoční)
Čtvrtek	25. 12.	Narození Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Pátek	26. 12.	Svatého Štěpána	9.00, 18.00
Neděle	28. 12.	Svaté rodiny	7.00, 9.00, 10.30, 18.00 s obnovou manželských slibů
Středa	31. 12.	Závěr občanského roku	17.00
Čtvrtek	1. 1.	Matky Boží Panny Marie	7.00, 9.00, 10.30, 18.00

Kostel bude i během Vánočních svátků otevřený denně od 14.00 do 18.00 pro soukromou modlitbu.

Možnost svátosti smíření před Vánocemi

Pátek	19. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	20. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít příležitosti ke svátosti smíření půlhodinu přede mší svatou během celé Adventní doby. Rádi také navštívíme vaše nemocné a seniory u vás doma.

Pátá adventní svíce bývá bílá a může symbolizovat Pannu Marii. Někdy se jí také říká Kristova svíčka a bývá zapálena na Boží hod vánoční.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI NA ŠKOLNÍ ROK 2025/2026

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30*, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření, osobní rozhovor s knězem	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace	každý pátek po mši svaté	
	třetí pátek v měsíci se zpěvy z Taizé	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Příprava dospělých na křest	v pondělí po mši sv.	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	v pondělí po mši sv.	
Příprava na biřmování náctiletých	ve čtvrtek po mši sv.	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem; je nutné včas dojednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.00	
Dětská schola (Malá Kalča)	zkoušky po domluvě s vedoucí skupinky	
Chránový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 12.00	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

*Nedělní mše svatá pro děti v 10.30 se nekoná v době letních prázdnin.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Požehnaný advent

*Panno Maria, Matko Vykupitele,
Ty, která jsi naší prostřednicí s Bohem,
vstupujeme do adventu s očekáváním
a tichým úžasem nad tajemstvím Vtělení.*

*Pomoz nám následovat Tvé „staň se mi podle tvého slova“.
Nauč nás souhlasit s Boží vůlí a odpoutat se od vlastního já.
Uprostřed našich starostí oroduj za nás u svého Syna — za naše
rodiny, za nemocné, za ty, kdo touží po pokoji a smíření.*

*Dej, ať v našem společenství roste láska,
aby skrze skutky milosrdenství a věrnost modlitbě
byl svět připraven přivítat Krista.*

*Ať Tvé mateřské přímlyvy vyprosí pro nás milost,
abychom poznali radost z vykoupení
a žili v naději až do Kristova příchodu.*

Amen.

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

www.farnoststrasnice.cz

e-mail: k.koci@gmx.com

zpravodaj@farnoststrasnice.cz